

Бащини тѣги.

Все да страдамъ и се мжча
Пуста моя орисия —
Отъ люлката доръ до гроба, —
Сиромашка прокопсия . . .

Двама синове изпратихъ
Да се биятъ съсъ тирани —
И двамината изгубихъ: —
Единъ взе го люти рани,

Другиятъ пѣкъ — болестъ страшна...
Майка имъ слѣдъ тѣхъ почина
Отъ скръбъ сломена горката,
Азъ пѣкъ чезна — бавно гина . . .

Дребни сироти дѣчица
Да отгледвамъ сж остали —
Да тжгувамъ и милѣя, —
Че кой другъ за тѣхъ ще жали!?

Все да страдамъ и да плача —
Клетя моя орисия,
Отъ люлката доръ до гроба, —
Сиромашка прокопсия.

† М. Симеоновъ.